

Luca di Fulvio

CD-ROM - software de jocuri și jocuri interactivă
Coperta realizată după un design original
Distracție și distracție
ISBN 978-973-600-121-2

COPILUL CARE A GĂSIT SOARELE NOAPTEA

CD-ROM
Software de jocuri interactivă
www.libris.ro

CD-ROM
Software de jocuri interactivă
www.libris.ro

CD-ROM
Software de jocuri interactivă
www.libris.ro

PRIMA PARTE

Niciodată pe fâșia aceea de pământ cunoscută cu numele străvechi de Raühnwahl nu avea să fie vărsat atâtă sânge nevinovat ca în dimineața zilei de 21 septembrie, anul Domnului 1407.

Soarele tocmai se ridicase peste mica vale, rece și mohorâtă, apăsată și, în același timp, apărată de culmi ostile, care depășeau zece mii de picioare¹ înălțime, în partea aceea răsăriteană a arcului alpin care mărginește Peninsula Italică, despărțind-o atât de brutal de restul Imperiului și de întreaga Europă.

Stăpânul acestei feude era principele Marcus I de Saxa, tatăl lui Marcus al II-lea de Saxa, principele moștenitor.

În dimineața aceea, micul Marcus al II-lea de Saxa stătea zgribulit, gol și somnoros, în patul său uriaș, pe salteaua matlasată cu pene calde și moi de gâscă, iar picioarele i se bălăbăneau în gol, fără să atingă podeaua, deși era înalt pentru cei nouă ani ai lui. Avea ochii verzi și leneși ca ai unei pisici, părul lung și blond căzându-i pe umeri și încrețindu-se în bucle mătăsoase și o piele atât de fină și de albă încât părea o fetiță.

Eilika, guvernanta care avea grija de el zi și noapte, dormind ca un câine credincios pe un culcuș de paie la picioarele patului micului ei stăpân, acoperi umerii copilului cu o pânză de in, înmuiată în apă fierbinte și apoi stoarsă.

Prințisorul mormai de placere la atingerea pânzei călduțe și închise ochii.

¹ 1 picior = 30,48 cm (n.red.)

Respecă să nu cumva să adormi iar, Marcus, că-ți mănâncă cioara cocoșelul, zise Eilika.

Copilul râse și-și băgă o mâna între picioare.

Eilika afundă în lighean o altă bucată de pânză, o stoarse, apoi intinse pe ea puțină leșie.

– Hai, leneșule, să punеște-te!

– Dar trebuie să mă spăl chiar în fiecare zi? mormăi Marcus al II-lea.

– Ordinele doamnei, mama ta, sunt literă de lege, răspunse Eilika. Trebuie să se vadă că ești un principe, mai presus de muritorii obișnuiți, chiar și fără hainele tale somptuoase. Pielea trebuie să-ți strălucească și să fie parfumată, ca și cum ai fi un mic zeu.

– Nu-mi place să mă spăl... bombăni iar copilul.

– Știm foarte bine Principe Purcel, spuse Eilika, ridicându-l din pat.

Copilul râse, după care, atingând pietrele umede ale pardoselii, se zgribuli iar.

– Mi-e frig!

– Nici măcar nu poți lua seama singur unde-ți pui nobilele tale lăbuțe? suspină răbdătoare Eilika.

Îl îndreptă picioarele albe spre o blană deasă de urs, folosită drept covor. Îl răsuci și îi frecă fesele cu cărpa umedă.

Băiatul ciuli urechile. Zgomotele care veneau de afară erau înăbușite.

– Ce-i cu liniștea asta...?

Se uită la guvernantă, în timp ce ochii i se umplură de bucurie. Scăpă din mâinile Eilikai și, gol, uitând deodată de frig, alergă la fereastră. Se agăță de pietre și se trasează în sus, controlând dacă presimțirea sa fusese corectă.

– Zăpadă! strigă el bucuros, în timp ce Eilika îl apuca zdravăn și îl punea înapoi, pe blana de urs.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îmbracă-te, să nu răcești!

– Zăpadă! Zăpadă! repeta micul Marcus, țopăind entuziasmat.

– Azi-noapte a nins prima oară anul asta, da, ca să vezi ce bucurie! pufni Eilika. Ferice de tine că te bucuri de lucrul de care toți ceilalți se vaită.

– Zăpada e foarte frumoasă!

– Tu ai haine călduroase, printișorule. Si mănuși pentru mănușele tale prețioase. Si căciuli de blană, zise Eilika, trăgând pe el puloverul de lână tricotat, gros, și șosetele pe care i le făcuse ea însăși.

– În schimb, pentru toți ceilalți zăpada înseamnă că frigul le va mușca din oase.

– Atunci de ce nu-și pun și ei haine călduroase?

Eilika se uită la copil. Încuvînță. Îl mângâie pe cap.

– Da, mă întreb și eu, uneori. Apoi adăugă, aproape ca pentru sine: Dar în șoaptă, altfel îmi taie capul.

– Și eu îți pun la loc, râse Marcus. Sunt principale și toți trebuie să facă ce spun eu, nu-i aşa?

– Da, Excelența Voastră, zâmbi Eilika. Copilul îi plăcea sincer și îi adora firea veselă și fără griji. Dar acum pune-ți hainele pe tine ori să te faci mai țeapă decât carnea uscată.

Îl puse tunica din piele de căprioară, căptușită cu blană de ie-pure, apoi tunica din piele de cerb, cu nasturi de os și, în cele din urmă, cizmele din blană de lup cu talpă dublă, groasă, din toval.

– Uite, ești gata, îi spuse atunci îndesându-i pe cap căciula de marmotă care îi acoperea și urechile, întinzându-i o pereche de mănuși impermeabile din lutru.

– Zăpadă! Ura! strigă copilul, grăbindu-se să iasă afară din cameră, alergând în jos pe scările care duceau în salonul cel mare, comun, al castelului, mohorât și rece în ciuda tapiseriilor care acoperău pietrele negre și a buștenilor mari, din lemn de brad, care ardeau în două șemineuri uriașe între care se afla o masă pe care era pus micul dejun.

– Marcus al II-lea de Saxa, îi spuse mama, văzând că fiul se arunca necuvîncios asupra celor două farfurii de cositor cu tartă cu

mere și ghimburi și a budincii din carne de cerb, învață să te porți ca un principe, nu ca un neobrăzat oarecare.

Eilika, venind găfând din urmă, făcu o plecăciune spre masa unde erau așezați nobilii și pe urmă, adresându-i-se principesei, spuse:

– Iertați, stăpână!

Principesa îi dădu de înțeles că nu se întâmplase nimic grav și, în timp ce continua să îl alăpteze pe al doilea copil, o fică nou-născută, îl trase spre ea pe băiat, întâiul născut.

– O poți săruta pe mama ta, înainte să-ți murdărești buzele și să-mi mozolești obrajii, îi zise.

– Deci te-ai bătut ieri cu vreun băietan? îl întrebă Marcus I de Saxa, tatăl lui, apucându-l de ceafă. Se plânge cineva de impertinență? Trebuie să te pedepsesc?

– Nu, tată. Am fost cuminte, răspunse copilul.

Chipul principelui se întuneca pentru o clipă. Era un bărbat uriaș, cu față și trupul marcate de numeroase cicatrice, care în tot și toate semăna mai mult cu un soldătoi decât cu un principe rafinat, german sau italian. Îl înșfăcă și mai tare de ceafă pe fiul său, care făcu o strâmbătură.

– N-ai dat nici măcar un șut vreunui câine?

Copilul se întoarse spre Eilika.

– Nu căuta răspuns în ochii unei slugi, sări cu gura principalele, sever.

Se uită la ceilalți comeseni. Mai întâi la căpitanul gărzilor, un ostaș mercenar care luptase alături de el. Pe urmă își încrucișă privirea cu aceea a confesorului, sfătitorul spiritual care îi fusese recomandat de episcopul din Bamberg. Și, în al treilea rând, se uită la profesorul de compozitie și de muzică pe care soția lui îl adusese de la curtea împăratului, *Rex Romanorum*, Robert al III-lea al casei Wittelsbach din Palatinat. În cele din urmă, se uită din nou țintă la fiul lui și vorbi calm:

– Marcus, îți-am spus deja de mai multe ori. Dar am să-ți repet până ai să înveți. Tu trebuie să devii un războinic.

– Dar mie nu-mi place să mă bat... spuse copilul.

– Cât ar putea supraviețui în pădurile noastre un lup care nu are instinctul săngelui? Marcus I izbi cu pumnul în masă. Asta suntem noi, principii de Saxa, niște lupi! Sortiți să poruncim și să supunem alți lupi.

Copilul făcu un pas înapoi, ca să se elibereze din strânsarea tatălui.

– Soațe, îl sperii, spuse principesa.

Marcus I de Saxa trase adânc aer în piept, încercând să se linștească. Era roșu la față și avea vinele de la gât umflate. Îl trase spre el pe moștenitorul lui.

– Fiule, ascultă-mă bine! Eu nu știu dacă e adevărat ce povestește Biserica, anume că am primit puterea și rangul direct din mâinile Domnului. Însă ceva știu sigur: ca să păstrezi puterea și rangul nu poți să te bizui pe Dumnezeu, ci numai pe tine însuți. Pe forță și pe hotărârea ta, mă înțelegi?

Copilul încuvia întă incet.

– Trebuie să înveți să luptă, continuă tatăl. Ai să trăiești în sânge, ca mine și ca toți strămoșii noștri. Asta este soarta și condamnarea noastră. Acum ești respectat pentru că ești fiul meu. Dar trebuie să înveți să te faci respectat pentru tine însuți. E limpede?

Copilul se uită la tatăl său și spuse timid:

– Ai să fii mândru de mine dacă azi îi voi da un șut unei găini, tată?

Prințipele îl țintui serios cu privirea. Pe urmă izbucni într-un hohot zgomotos de râs.

– Da, voi fi mândru de tine oricum, fiul meu. Pe urmă îi dădu o lovitură ușoară peste cap, zburându-i căciula de blană de marmotă. Du-te la joacă! îi spuse el, întinzându-i o bucătă de tartă cu mere și una de budincă de cerb.

Copilul își băgă mai mult de jumătate din felia de tartă în gură, umplându-și-o până la refuz, pe urmă o luă la goană, entuziasmat de prima zăpadă din acel an.

– Fiule! îl strigă tatăl, cu glasul lui tunător.

Copilul se opri și se întoarse spre părinte.

– De fapt, nu-i nevoie chiar să o ie în șuturi pe găina aia, cum mi-ai promis că faci. Oricum, sunt mândru de tine, ii spuse tatăl și surâse.

– Mulțumește, Marcus, murmură Eilika.

– Mulțumesc, tată! se supuse mecanic copilul, dând nerăbdător din picioare, fără să-și închipuie că aceea avea să fie ultima oară când tatăl lui ii zâmbea, după care alergă afară.

În acea zi de 21 septembrie 1407, micul Marcus al II-lea de Saxa, ieșind pe ușa cea mare, se minună de liniștea perfectă pe care o aducea zăpada, încă imaculată, care acoperea curtea castelului. În dreapta lui, lângă fortificațiile din piatră înalte de trei stânjeni¹, pe lângă care trecea o podină de lemn, se ridicau grajdurile cailor și ale vacilor. Deasupra grajdurilor, ca să se bucure de căldura dată de animale, fuseseră construite locuințele celor mai neînsemnate dintre slugi, care nu dormeau la mansardele castelului. În stânga lui, copilul putea vedea cocinile, cotețele de găini și de iepuri. Porci negri, capre de munte, găini, curcani, bibilici, păuni și iepuri se hrăneau la adăpost în cuști bine întreținute. În fața lui stăteau poarta cea mare, dublă, întărită cu drugi de fier, și turnul de pază, butucănos și fără pic de grație, care ii permitea privirii să străbată peste toată regiunea Raühnvalh. Ca întotdeauna ziua, poarta era deschisă.

– Hai, du-te să te ascunzi! zise Eilika.

Copilul termină tarta cu mere și apoi, cu felia de budincă de carne în mâna, făcu primii pași pe zăpadă. Când ajunse în mijlocul curții, se întoarse să-și privească urmele propriilor pași.

– Nu se pune! Închide ochii! strigă el către guvernantă.

Eilika surâse și ii întoarse spatele, sprijinindu-și capul de zidul castelului.

¹ Unitate de măsură pentru lungime, folosită înaintea introducerii sistemului metric, care a variat, după epocă și regiune, de la 1,96 m la 2,23 m. Stânjenul se diviza în 6 „picioare”.

Copilul se uită o clipă la ea. Apoi privirea i se îndreptă spre castel, o construcție masivă și pătrătoasă, cu două etaje plus mansardele, cu ferestre mici și înguste, ca să nu pătrundă frigul. Pe latura dinspre apus, agățată ca un neg de zidul gros al castelului, răsărea o micuță capelă catolică.

Copilul se întoarse spre poarta cea mare, lângă care fusese construită o cazarmă joasă, din piatră, cu patru încăperi, unde locuiau soldații care făceau de gardă la castel. Se aproape de căsuță și trase cu ochii înăuntru. De mai multe ori încercase să se ascundă acolo, crezând că Eilika nu l-ar fi putut găsi, dar străjile îl opreau de fiecare dată.

În dimineață aceea însă, copilul avu o surpriză. Gărzile de serviciu dormeau în jurul mesei puse în prima cameră. Unul dintre bărbați era tolănit pe scaun, cu capul dat pe spate, cu gura larg deschisă. Ceilalți trei aveau capetele căzute pe masă. O sticlă de vin era răsturnată și lichidul încă picura încet pe podeaua de țărrână bătătorită. Bucățile de lemn din sobă dădeau să se stingă și nimeni nu înțețea focul.

Copilul se uită spre Eilika, încă întoarsă cu spatele. Se gândi că de data asta ar fi putut intra în cazarmă fără să fie descoperit.

– Nu știi că nu e voie să intre acolo? spuse o voce în spatele lui.

Copilul se întoarse brusc, însăspimântat. Văzu o fetiță cam de aceeași vîrstă cu el, cu față murdară și părul foarte blond, tăiat scurt. Știa cine era. O chema Eloisa și era fata lui Agneta Veedon, femeia care aducea copii pe lume.

Și era o imagine pe care n-avea să o uite niciodată.

II

Copilul, uitându-se la Eloisa, se gândi cât ar fi râs tatăl lui de el dacă ar fi văzut că se însăpămantase de o fetiță zdrențăroasă.

– Eu sunt principale moștenitor și am voie să fac ce vreau, îi răspunse, umflându-și pieptul. Și fii atentă cum îmi vorbești, că pun să te biciuiască, adăugă el, înroșindu-se de rușine.

Eloisa nu pără deloc însăpămantată.

– Nu-i adevărat că poți să faci ce vrei, i-o întoarse ea. Acolo, înăuntru, nu poți intra nici măcar tu. Ești doar un copil. Și am văzut că te goneau.

– Ești o tâmpită prost crescută, spuse Marcus al II-lea de Saxa stânjenit. Ai înțeles că, dacă nu mă lași în pace, pun să te biciuiască?

Fetița încuviință din cap, dar nu se mișcă din loc. Ochii ei, albaștri ca lacurile de munte, priveau întruna spre budinca de cerb a lui Marcus.

– Pleacă! făcu copilul și se uită spre Eilika; slujnica se întorsese și începea să îl caute.

– Îmi dai o bucată? întrebă Eloisa.

– E a mea, răspunse Marcus.

– Mi-e foame!

– Și mie mi-e foame!

Fetița se uită în tacere la el. Avea o rochie din pânză grosolană, roșie, cu cusături și tiv de piele, iar deasupra purta o jachetă de moleschin, plină de pete negre. Nu avea ciorapi și în picioare purta saboți ciopliti din lemn. Unul era spart și legat cu o sfoară.

Copilul se uită iar spre guvernantă. Fetița aia tâmpită îi strică jocul.

– Dacă-ți dau budinca, pleci?

– Da!

Marcus îi întinse fetiței budinca, dar se opri cu mâna în aer.

– Dacă spui că m-am ascuns aici, am să pun să ți se taie capul.

– Dă-mi budinca!

– Jură!

– Jur... Și să știi că nici nu-mi pasă.

– Ba mie îmi pari cam băgăreață.

Eloisa avea mâna întinsă. Era jegoasă. Sub unghii avea un strat gros, negru, de murdărie.

Marcus îi întinse budinca.

Fetița o luă cu lăcomie, cu ochii lucind. Își îndesă în gură o bucată mare și plecă, fără să-i mai dea nicio atenție principelui moștenitor.

Marcus se mai uită câteva clipe după ea, trăgând cu ochiul pe ascuns din pragul cazărmii. Văzu că Eilika o zărise și că observase budinca pe care o mâncă. Guvernanta o ajuște din urmă și o întrebă de unde o luase, ca să descopere ascunzătoarea Principelui Porcușor.

– Am să pun să-ți taie capul, fetiță odioasă, bodoğani Marcus, simțindu-se deja trădat.

În schimb, Eloisa arătă spre grajdurile cailor și Eilika plecă imediat în direcția aceea.

Fetița se întoarse brusc, sigură că Marcus se uita după ea. Și scoase limba la el.

Marcus surâse. Pe urmă intră în prima încăpere a cazărmii.

Străjile continuau să doarmă și copilului nu-i trecu prin minte că era un lucru ciudat. În clipa aceea se gândeau doar cum să facă să nu-l găsească Eilika. De data asta era sigur că o să câștige. Zâmbi mulțumit și se uită în jur, căutând o ascunzătoare. Străbătu camera în vîrful picioarelor și intră în următoarea. Erau patru culcușuri goale și niciun loc sigur în care să se ascundă. Își urmă drumul. În

a treia cameră găsi alte cinci străji, dar și ele dormeau tot atât de adânc, trântite deșențat pe pricurile lor. Văzu două sticle de vin. Una era răsturnată la pământ. Copilul se gândi că ar fi putut să se ascundă în dulapul cel mare, unde erau păstrate armele, spadele, pumnalele, arcurile și săgețile. Dar mai întâi se duse să controleze a patra și ultima cameră a clădirii. Si aici găsi cinci străjeri adormiți.

Numai după mulți ani avea să se întrebe cum de nu se alarmase. Si dacă asta ar fi putut să schimbe cursul evenimentelor. Dar în ziua aceea, voia doar să afle o ascunzătoare unde Eilika să nu-l poată găsi.

Așa că, în acea ultimă cameră, în peretele cel mai îndepărtat, văzu o nișă, întunecată, mică, în spatele unui scaun. Se apropie, tot în vîrful picioarelor, dădu încet la o parte scaunul, îngenunchi și se strecură înăuntru. Neputând să se răsucească, atât era de mică nișă, puse scaunul la loc ajutându-se de un picior. Apoi se afundă în întuneric, dându-și seama că era vorba despre un tunel scurt, care ducea la țarcul caprelor. Dar pe acolo nu se putea ieși. Era doar o gaură mică, printre pietre, care îi permitea să o zărească pe Eilika în timp ce îl căuta, pe grăjdarii care curățau balega, pe bucătăresele care adunau ouăle, pe măcelarul care scotea carne de pe o carcasă de vițel atârnată în cârligele prăvăliei lui. Printre oamenii ocupați cu treburile zilnice, o căută pe fetița căreia îi dăduse budinca, dar nu o zări. Nu reușea să vadă poarta cea mare. Încercă să se întindă, dar gaura era prea mică.

O urmări din nou pe Eilika, învârtindu-se în zadar pe la obișnuitele ascunzători. Si râse încetișor. Se simți mândru de el însuși că găsise locul acela. Si foarte norocos că străjile erau atât de obosite încât să doarmă în plină zi.

Se așeză pe jos. În locul acela, tunelul era destul de larg. Si acolo, din nou, ascultă liniștea zăpezii. Se bucură din plin de ea. Era perfect.

Dar dură doar o clipă.

Întâi fu numai o senzație, dar i se păru că pământul se cutremură. Își scoase mănușa de lutru și puse palma jos. Da, era un

tremur, constant și sumbru. Încă nu reușea să înțeleagă căruia fapt i se datora. Dar creștea, ca și cum ar fi fost din ce în ce mai aproape.

Când tremurul i se păru și mai puternic, micul Marcus, cu un moment înainte de a-l recunoaște, se uită prin gaură. Îl văzu pe fierar cum făcea ochii mari. Si pe două slujnice care lăsau să cadă jos carafele cu bere pe care le duceau pe cap. Si pe o bucătăreasă grăsană care își ridică fusta încercând să fugă spre castel. Si pe niște spălătoare care dădeau drumul cearșafurilor și lucrurilor pe zăpadă, ducându-și mâinile la gură. Si pe grăjdarii care întepeneau cu lopețile lor pline de bălegar în aer.

Atunci, în timp ce tremurul se dovedea a fi îngrozitorul zgromot făcut de vreo douăzeci de cai de luptă în galop, iar tăcerea perfectă a zăpezii era sfâșiată de strigăte de atac și de răcnete de groază, principale moștenitor al regatului Raühnvahl băgă de seamă că apare în văzul lui – și în curtea castelului – un pâlc de bandiți care loveau în stânga și în dreapta cu spadele lor mari.

Primul căzut fu Tânărul băiat al fierarului, care n-avea nici măcar paisprezece ani. Lama unuia dintre bandiți îl izbi într-o dungă, deschizându-i o rană însăspăimântătoare între coaste. Trupul băiatului fu ridicat în aer de furia loviturii și de forța calului în fugă, apoi căzu la pământ cu brațele desfăcute, ca o păpușă de lemn cu sforile rupte.

Din clipa aceea – și pentru toată viața lui – pentru copil, zăpada n-avea să mai fie albă.

Total se întâmplă în mare grabă. Bandiții atacau pe oricine, fără milă. Căzu bucătăreasă grăsană, înainte de a ajunge la intrarea în castel, izbită în spate. Căzură cele două slujnice, una străpunsă de o spadă, cealaltă călcată în picioare de cai. Si spălătoarele mânjură cu sângele lor cearșafurile tocmai spălate, înfașurându-se în ele ca în niște lințolii funebre. Muriră grăjdarii, răsturnând peste ei baliga cailor. Pe urmă, Marcus, cu răsuflarea tăiată, văzu o spadă care se năpustea asupra fierarului, tăindu-i dintr-odată brațul drept chiar din umăr. Si văzu cum brațul cade la pământ, strângând încă în